

neemt de zonde der wereld, in de wedergeboorte dezer wereld zal zijn de werkelijke wereld.

En evenzoo weet hij ook, dat de *gedaante* dezer wereld, d. i. haar *schema*, haar schets, haar ordening, voorbijgaat (1 Korinthe 7 : 31). Dat haar gedaante dan in velerlei opzicht een andere zal zijn.

In velerlei opzicht.

Denkt slechts aan het „noch trouwen, noch ten huwelijk uitgegeven worden”, op grond van het dan „den engelen gelijk zijn” (Lukas 20 : 35 en 36).

Maar een andere ook in dit opzicht, dat aan haar, als ordening voor het menschelijk willen en handelen, noch een uitwendige dwang, noch een innerlijke drang meer verbonden zal wezen, omdat uit deze wereld dan zal zijn weggenomen de *zonde*.

En die wereld, deze wereld in haar wedergeboorte, zal zijn de wereld van het koninkrijk der heerlijkheid.

De wereld van de kinderen der opstanding, in wie, als onverliesbaar goed, zal uitschitteren het herstelde beeld Gods; uit wier harten zal weg zijn de zonde en in wier harten zal zijn geschreven de wet Gods.

De wet Gods, Zijn ordening van mogen en behooren voor het wilsleven der menschen, geschreven in hun harten zonder zonde.

Zijn ordening, als de *idee* der ordeningen van de zedelijkheid en de *idee* der ordeningen van het recht, heerschend onmiddellijk en als de éénige ordening.

De eenige, omdat, bij het dan bereikt zijn van het einddoel der menschheid en bij haar dan niet-meer kunnen-zondigen, zal zijn weggevallen dat toevallige en betrekkelijke waarmee ook God nu nog rekent, en enkel zal zijn gebleven het noodzakelijke en volstrekte.

Omdat, bij het dan adaequaat zijn der menschelijke